

Experiències de gent amb molta experiència

SOCIETAT. Â Maria Carme PrunÃ©s i Llasera, Â Josep Camins, Joaquim Pla, Â Carmen Becerril i Rafael MartÃ©nez. Ells i les seves histÃ©ries, pensaments i consells sÃ©n els protagonistes d'una enriquidora caminada pel passeig.

Baixant pel passeig de Pere III, mirant a banda i banda, trobo tres jubilats que parlen efusivament. ¿Els puc fer unes preguntes??, demano. Un s'escapa dient que té pressa, però els altres dos m'escolten. Es diuen **Josep Camins i Joaquim Pla**. Camins és berguedà, li encanta **La Patum**. Tot i així, fa molts anys que viu a Manresa. Pla és originari de La Gleva, entre Vic i Ripoll, però també viu a la nostra ciutat.

Quins consells donaria als joves d'avui en dia? ¿Als que no treballen del que els agrada, si busquen, segur que trobaran alguna cosa, encara que no els agradi tant?, diu Camins. Els dos es queixen que actualment ¿tot és teòrica?, que els joves no ¿fan d'aprenents?, practicant un ofici. Després arriben a la feina i estan ben verds.

Què els agradaria que tornés dels temps de la seva joventut? ¿Abans les persones s'ajudaven una mica més?, afirma en Josep, que ha de marxar per anar a l'informàtic. **Com utilitza l'ordinador, vostè?** ¿Jugo al solitari, lleigeixo el diari, i busco informació sobre països estranys, a veure què hi passa?. Hi ha gent gran que s'ha obert a les noves tecnologies. Ben fet.

Seguint passeig avall, a un banc de la Plaça Onze de Setembre trobo **Maria Carme Prunés i Llasera**. Està del tot predisposada a parlar del que vulguem. Mantenint el tema anterior, li pregunto **què li sembla Internet**. ¿És una cosa molt bona, una enciclopèdia lliure, però se n'ha de fer un bon ús, com de la televisió?, diu. Ella va viure una infantesa de postguerra, en uns moments en què la capital del Bages era ¿grisa i trista?. Després va venir ¿la revolució sociològica dels anys 70, que va ser una meravella?. Ja n'hi havia prou de viure reprimat. I ara ¿no podem tornar enrere?.

Algun consell pels joves? ¿Que siguin independents, que no es deixin manipular pels cantons negatius de la vida?. Recomana també el refrany ¿a Dios rogando y con el mazo dando?, amb el qual pretén evitar la queixa sense acció.

Anna Pujol

Recorda alguna anècdota que l'hagi marcat? ¿Quan ens vem conèixer amb el meu marit. *Maria Carme Prunés i Llasera. Foto.* La seva família va venir de Barcelona, i ell, tot d'una, va aparèixer a l'institut. Alt, ben plantat... M'impressionava, però, d'enamorada, encara no n'estava?. I com segueix la història? ¿Llavors, em vaig apuntar a curssets de natació a la piscina. Me'l vaig trobar com a monitor, i un dia em va esbrincar de tal manera... que vaig deixar d'anar-hi.?

Però, com us deueu imaginar, aquí no acaba. ¿Quatre anys després, amb una amiga anàvem sovint a fer bronze a la terrassa de la piscina. Un dia no trobàvem taula i ell, assegut llegint el diari, va demanar a la meua amiga que, si buscàvem lloc, ell ens el deixava perquè marxava al cap de res. No va marxar al cap de res, ja que va pregar a la Conxita que em presentés. Després, li vaig explicar la bronca del curset de natació i es va posar a riure. A partir d'aquell moment ens vam anar veient, i fins ara, cinquanta-dos anys?. Me n'adono que les històries d'amor no difereixen gaire de les actuals. Però el que sí que és diferent és que ja ningú no diu anar a fer bronze per voler dir que va a prendre el sol.

Parlant de parelles, ja gairebé arribant a Crist Rei, m'acosto a la formada per **Carmen Becerril i Rafael Martínez**. Els pregunto **què demanarien, què creuen que li falta a la societat actual**. ¿Més companyerisme i respecte?. Tot i així, pel que fa al respecte, ¿no tant com abans

perquè no et deixaven ni moure?.

*Carmen Becerril i Rafael Martínez. Foto: **Anna Pujol***

Aquí va acabar la meva passejada a la caça d'experiències vitals, dins d'aquest entorn tan vital que és el Passeig. Espero poder escoltar-ne i explicar-ne més.